09/07/2025

Στην Αγιοκατάταξη του ιερέα Δημητρίου Γκαγκαστάθη προέβη το Οικουμενικό Πατριαρχείο

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

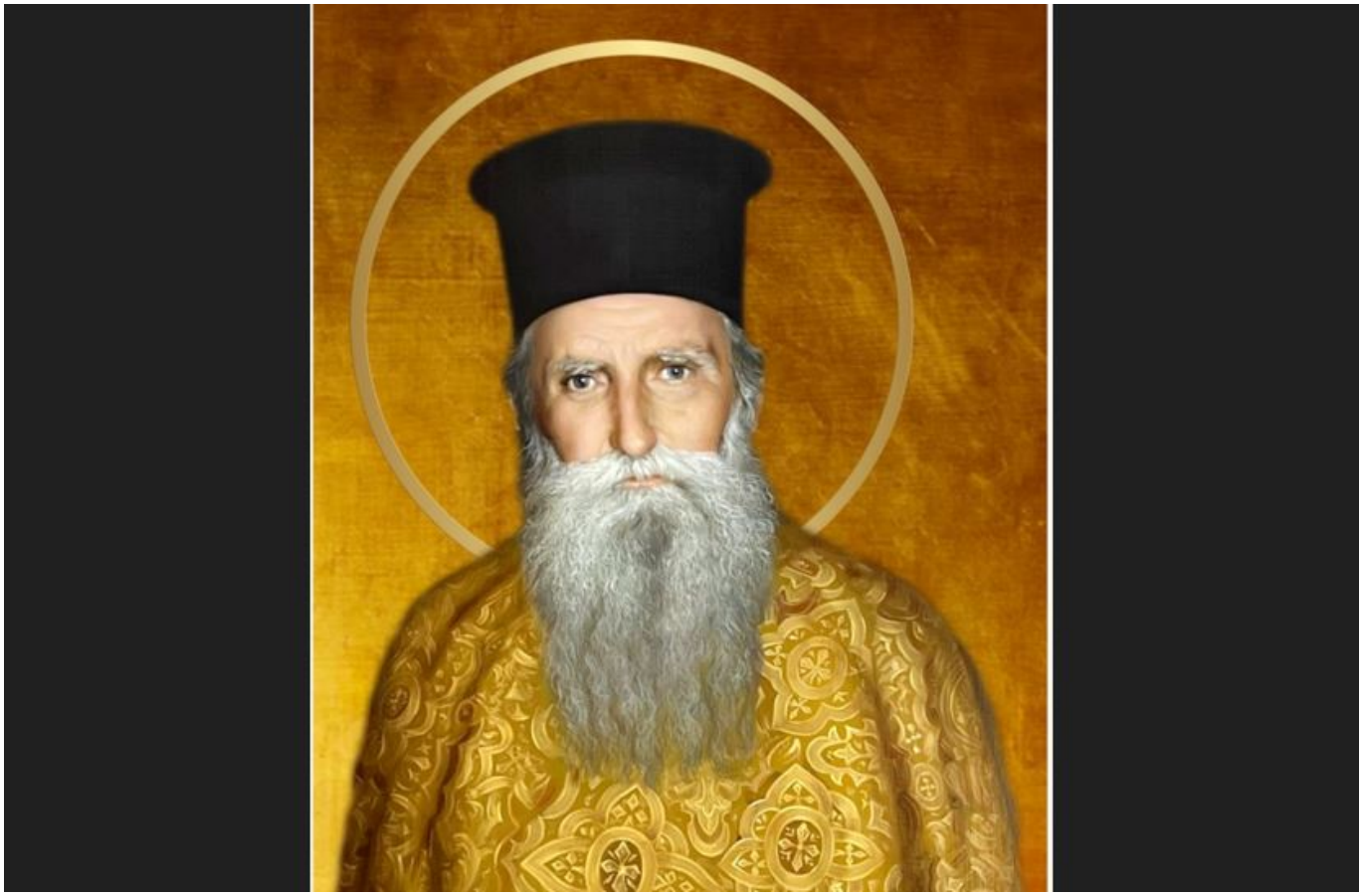

Στην Αγιοκατάταξη του Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Γκαγκαστάθη προέβη σήμερα η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, κατόπιν σχετικής εισήγησης της αρμόδιας Συνοδικής Επιτροπής η οποία εξέτασε τον φάκελο που είχε αποστείλει η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος

.

Ο παπα-Δημήτρης, όπως τον αποκαλούσε ο λαός, υπήρξε ιερέας της προσευχής, της ταπεινώσεως και της αδιάλειπτου διακονίας. Η φήμη της αγιότητός του παρέμεινε ζωντανή μετά την κοίμησή του και πλήθος πιστών συνεχίζει να καταφεύγει στις προσευχές του.

Υπενθυμίζεται ότι η Διαρκής Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, κατόπιν αιτήματος του Μητροπολίτη Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης, είχε αποδεχθεί την σχετική εισήγηση για την αγιοκατάταξη την οποία και έστειλε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο το οποίο σήμερα, 9 Ιουλίου 2025, ενέγραψε τον ιερέα Δημήτριο Γκαγκαστάθη στις Αγιολογικές Δέλτους.

Η ανακοίνωση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου

Συνῆλθεν, ὑπό τήν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος εἰς τάς τακτικάς κατά μῆνα συνεδρίας αὐτῆς τήν Τρίτην, 8ην, καί τήν Τετάρτην, 9ην Ἰουλίου 2025.

Κατά τήν δευτέραν συνεδρίαν, ***εἰσηγήσει τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς, κατετάγη εἰς τό Ἁγιολόγιον τῆς κατ᾽ Ἀνατολάς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ ἱερεύς Δημήτριος Γκαγκαστάθης****, ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης, Γαρδικίου καί Πύλης, διακριθείς διά τάς κατά Χριστόν ἀρετάς τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς φιλανθρωπίας καί τῆς ἀπολύτου ἀφοσιώσεως καί ἐμπιστοσύνης εἰς τό θέλημα τοῦ Κυρίου.*

Κατά τάς συνεδρίας ταύτας ἐθεωρήθησαν ἅπαντα τά ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἀναγεγραμμένα θέματα, ἐφ᾽ ὧν καί ἐλήφθησαν αἱ προσήκουσαι ἀποφάσεις.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου

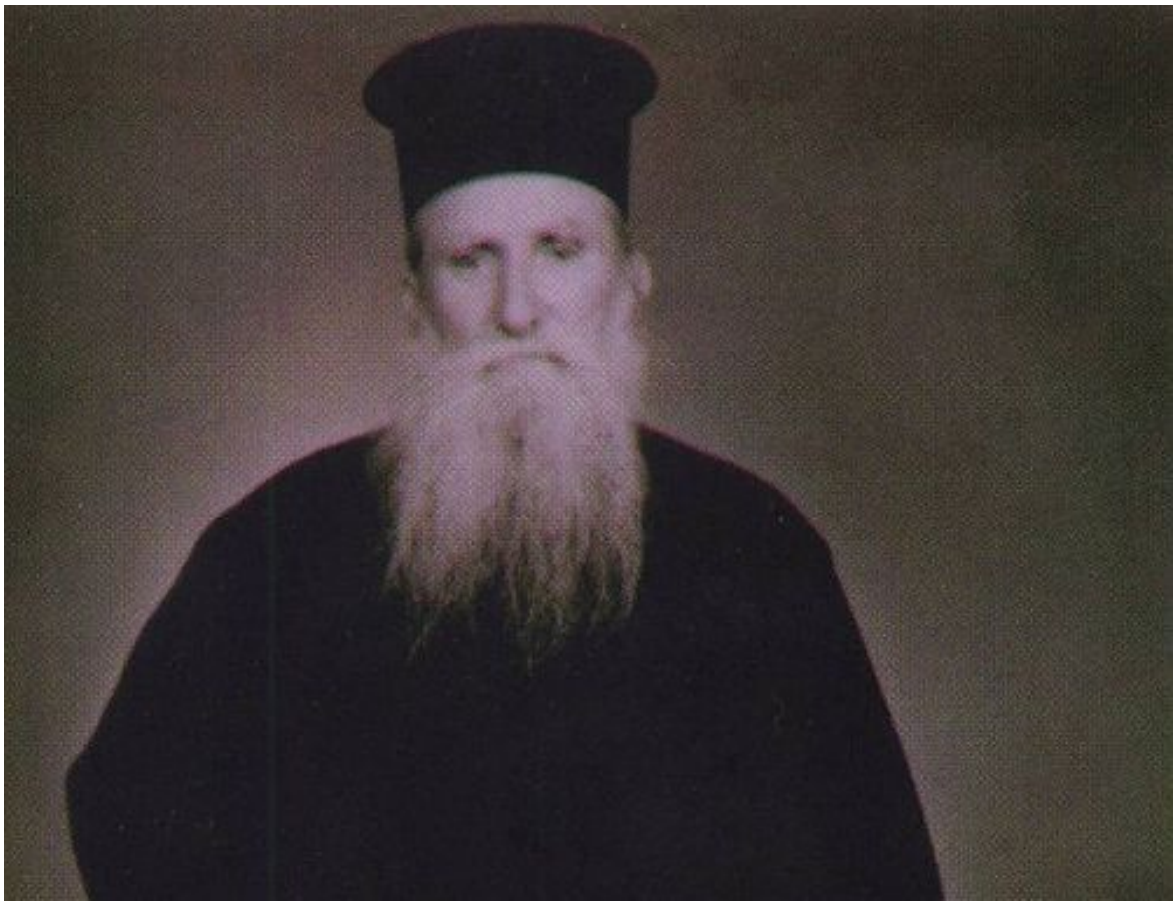

Ακολουθεί κείμενο του Στυλιανού Κεμεντζετζίδη, Θεολόγου-Συγγραφέα, με τον βίο του νέου Αγίου της Εκκλησίας μας:

Γεννήθηκε στις αρχές του αιώνος μας, και συγκεκριμένα γεννήθηκε το 1902 στο χωριό Πλάτανος, όπου αργότερα, επί 42 συναπτά έτη, εχρημάτισε ο καλός ποιμήν των λογικών προβάτων. Εκοιμήθη το 1975, στις 29 Ιανουαρίου εν ειρήνη. Πρόκειται για μια οσιακή μορφή, καίτοι έζησε ως έγγαμος στον κόσμο. Υπήρξε προικισμένος με πολλά χαρίσματα, με πολλή επιμέλεια, καθαρότητα συνειδήσεως, άλαλο πίστη, βαθειά ταπείνωση και με πληρότητα αγάπης στο Θεό και τον πλησίον.

Ο Πλάτανος είναι μια μικρή κωμόπολη, ένα μεγάλο χωριό, 15 χιλιόμετρα δεξιά από την πόλη των Τρικάλων, στη Θεσσαλία. Ο πατήρ Δημήτριος είχε σημεία θαυμαστά από τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Κι αυτά που παρέλαβε από το Θεό τα καλλιέργησε με φιλότιμο, τα αύξησε και πάντοτε ταπεινά και για τη δόξα του Θεού και μόνον.

Όταν ο Θεός βρει τέτοια σκεύη τα αξιοποιεί, τα πλουτίζει και χαριτώνεται η ζωή τους και κοντά σ’ αυτούς και όσοι πλησιάζουν σ’ αυτές τις πνευματικές θερμάστρες, σ’ αυτά τα λιμάνια.

Ο παπα-Δημήτρης δεν έτυχε σπουδών. Με δυσκολίες τελείωσε το δημοτικό στο

χωριό του. Ήταν βοσκός προβάτων. Όπου κι αν βρισκόταν είχε μνήμη Θεού, μνήμη θανάτου και έκλεινε τα πρόβατα στη στάνη και πήγαινε με δάκρυα και εκκλησιαζόταν. Όταν αυτό δεν μπορούσε να το κάνει, γονάτιζε εκεί που ήταν στα βουνά και έκλαιγε, ζητώντας το έλεος του Θεού, διότι βρισκόταν μακράν του οίκου του Θεού. Διάβαζε με πολλή κατάνυξη βίους αγίων και τους αισθανόταν φύλακες, ευεργέτες και προστάτες. Είχε αίσθηση ζώσα της παρουσίας των. Τους κρατούσε κοντά του η καθαρότης του βίου του. Και όπως ετόνιζε η εργασία φέρνει την αξία.

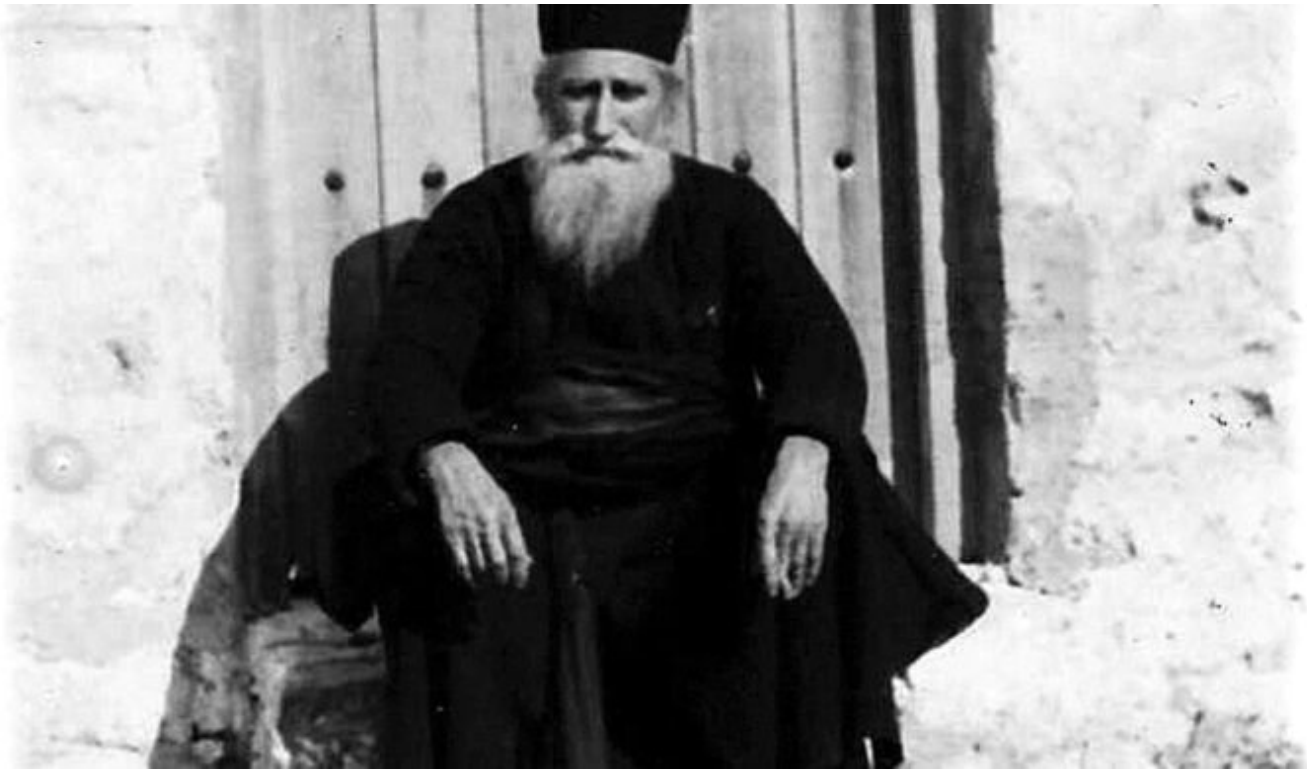

Αισθανόταν πώς θα πρέπει να τον προστατεύουν οι άγιοι και δεν έκανε τίποτε εάν δεν ξεκινούσε από το Θεό κι εάν δεν κατέληγε στο Θεό. Δηλαδή, αν έφευγε το πρωί για να φυλάξει τα πρόβατα, θα περνούσε πρώτα από τους Ταξιάρχες, ένα ναό του 1600, κατανυκτικό, με τοιχογραφίες, που βρισκόταν κοντά στο σπίτι του. Εκεί, έμαθε για το Θεό και από την ευλαβέστατη γιαγιά του και τους ευσεβείς γονείς του τα ιερά γράμματα και του Θεού τα πράγματα. Έλεγε: «να με προστατεύετε, να με φυλάξετε, να γυρίσω και πάλιν στον οίκο σας, να σας πω το ευχαριστώ». Πρώτα στον οίκο του Θεού και μετά στις δουλειές και πάλιν στον οίκο του Θεού και μετά στο σπίτι. Αυτό ήταν το πρόγραμμα της ζωής του.

Η ζωή του ήταν Ευχαριστιακή. Όπου κι αν ήταν είχε αναφορά στο Θεό. Στο χωράφι και παντού, στο βουνό, έψαλλε και ευχαριστούσε αδιαλείπτως. Εύρισκε το απερίγραπτο, τη χαρά του Θεού, την ευλογία Κυρίου. Ερχόταν, δηλαδή, στην μακαριά κατάνυξη, στο χαροποιό πένθος, για το οποίο ομιλούν οι Πατέρες. Φυσικά, ο Γέροντας είχε δικό του τρόπο με τον οποίο βίωνε τα του Θεού. Εμείς είμαστε

αμέτοχοι αυτών των καταστάσεων και πολλές φορές ούτε καν τα πιάνουμε, σαν να ’ναι μια ξένη γλώσσα. Θ’ αναφέρω ένα περιστατικό που δείχνει ότι τον είχε κατά κάποιο τρόπο εκλέξει ο Θεός για την ιερή του πορεία και την ευλογημένη αποστολή του. Με συνέπεια ευαρέστησε το Θεό. Και τούτο με την άμεμπτο και καθαρή κατά Χριστό πολιτεία του.

Ένα βράδυ ενώ αναπαυόταν στο φτωχό σπίτι του ήρθε ένας γέροντας και τον ξύπνησε, λέγοντας του: «σήκω παιδί μου γρήγορα, το σπίτι θα πέσει». Ξανά, δεύτερη φορά, τον ξύπνησε. Και στο τέλος, τον ξύπνησε κανονικά. Βγαίνουν από το σπίτι και αμέσως το σπίτι έπεσε! Ο γέροντας ήταν ο άγιος Νικόλαος. Είχαν στο χωριό ναό αφιερωμένο στον άγιο Νικόλαο. Αυτός ήρθε και τον προστάτευσε. Μόλις βγήκε ο παπα-Δημήτρης, αμέσως το σπίτι κατέρρευσε.

Ούτε τρίχα δεν πέφτει από τον άνθρωπο που τον προστατεύει ο Θεός. Κι’ όταν επιτρέψει κάτι για να φανεί η πίστη του, η υπομονή του, το μεγαλείο της αρετής του, θα του δώσει και τα μέσα να το ξεπεράσει: την υπομονή, την μακροθυμία, την αγάπη, τα πνευματικά όπλα, που οι Γέροντες έχουν σε πλεονασμό και έτσι ξεπερνούν και την μεγαλύτερα δοκιμασία και θλίψη. Παρέλειψα να πω ότι ο παπα-Δημήτρης νυμφεύθηκε την Ελισάβετ και απέκτησε εννέα θυγατέρες.

Κι όταν ήρθε η ώρα να πάει στο στρατό επήγε στους Ταξιάρχες, προσκύνησε και έκανε συμφωνητικό λέγοντας: «σας ζητώ μια χάρη. Εγώ σας υπηρετώ από μικρό παιδί. Καθαρίζω καντήλια, κάνω ό,τι μπορώ. Θέλω να με φέρετε πίσω χωρίς να με αγγίξει κανένα κακό. Είστε υποχρεωμένοι. Ζητώ κι’ εγώ ένα ρουσφέτι».

Επήγε στη Μικρά Ασία. Σε όλους τους κινδύνους που αντιμετώπιζε, τον έσωζαν. Έλεγε: «στη Σμύρνη σφάζουν, κάνουν, εμένα έρχονται, μου δίνουν ένα άλογο και μου λένε: φύγε στον Τζεσμέ. Βρίσκομαι στο τάδε μέρος με τρεις άλλους” σκοτώνονται δύο από 150 ιππείς. Εμένα μου λένε, μη φοβάσαι, εμείς είμαστε μαζί σου. Θα πας εννιά παρά τέταρτο στο τάδε μέρος να προλάβεις το τελευταίο πλοίο για να πας για τη Χίο. Κι όπως είπαν, ούτε ένα μπάτσο από πουθενά».

Αργότερα πέρασε ισχυρές δοκιμασίες, στην εποχή του εμφυλίου πολέμου, επειδή αυτός μιλούσε για Χριστό, πατρίδα, οικογένεια, τον έβαλαν στο στόχαστρο, τον απείλησαν, τον αποκήρυξαν και πολλές φορές αποπειράθηκαν να τον σκοτώσουν και όλο σωζόταν.

Αναφέρω, μια από τις πολλές θαυμαστές περιπτώσεις. Είναι όλα καταγραμμένα στο ημερολόγιο που κρατούσε από μικρό παιδί, το οποίο μας έδωσε σε χειρόγραφα χαριτωμένα, απέριττα, αλλά με μεγαλείο ψυχής και ηρωικό φρόνημα: «Ήρθα, λέει, Κυριακή πρωί. Μόλις πρόλαβα και βγήκα από την εκκλησία. Ήταν 10 ιππείς και

μαζί με τον αρχηγό τους 11 και με κυνηγούσαν στον κάμπο. Οι χωρικοί από την μια πλευρά έβλεπαν το θέαμα και οι απέναντι, από το άλλο χωριό, βγήκαν από την εκκλησία, κι' έβλεπαν επίσης το θέαμα. Με έβριζαν ελεεινά και τρισάθλια. Δεν μπορώ να πω. Τραγόπαπα και άλλα ελεεινά κλπ., και πυροβολούσαν με τα στην συνέχεια. Οι σφαίρες με τρυπάνε τα ράσα, δεν με τσίμπαγε καμιά. Σαν με φτάσαν στα 50 μέτρα και με περικύκλωσαν, τότε γονάτισα. Σήκωσα τα χέρια στον ουρανό και φώναξα από το βάθος της ψυχής μου. Μιχαήλ αρχιστράτηγε, κινδυνεύω, βοηθήσατε με. Αυτοστιγμεί και οι 11 έγιναν κόκκαλο και άγαλμα. Ο αρχηγός πέφτει από το ζώο κάτω, σπάζει η σπονδυλική του στήλη και αφού είδα εγώ ότι είναι ακίνητοι, ευχαρίστησα το Θεό, τους Ταξιάρχας και τους είπα: να μετανοήσετε, να γίνετε καλοί άνθρωποι, να λέγετε την αλήθεια, να 'χετε το Θεό βοήθεια και αφού τους ευλόγησα -χωρίς να με πειράξουν- πήγα απέναντι, όπου περίμενε το χωριό και μπήκα με όλο το λαό μέσα στην εκκλησία και δώσαμε δόξα στο Θεό που έκανε σήμερα θαύμα».

Όλη η ζωή του ήταν μέσα σε τέτοια γεγονότα χωρίς να έχει καθόλου ιδέα για τον εαυτό του. Υπέγραφε ο τελευταίος, ο μικρός παπαδάκος, το σκύβαλο της γης. Το πίστευε, το αισθανόταν. Σε κάθε δυσκολία δεν τάχανε. Όταν του έλεγε η πρεσβυτέρα: «Δεν νοιάζεσαι; τι θα γίνουν αυτά τα κορίτσια; οι άλλοι κάνουν αυτό».

«Θα πεθάνω παπάς, όχι μασκαράς. Για το Χριστό θυσιάζομαι, υπέρ των προβάτων. Τί σήμερα, τί αύριο. Μια ψυχή έχουμε. Θα την παραδώσω στα χέρια του Δημιουργού μου».

Είχε συνέπεια. Τον καλούσαν να τον πάνε στη Μέση Ανατολή. «Εσείς δεν με σώσατε. Οι Ταξιάρχες με σώσαν και θα αφήσω τους προστάτες μου και το λαό μου για να πάω στη Μέση Ανατολή και στην Αθήνα; Όχι εκεί».

Και πράγματι τον σκέπαζε ο Θεός και τον φύλαγε: «Εγώ έχω τον Χριστό κυβερνήτη στη ζωή μου. Δεν τον βαλαν οι άνθρωποι καλά στην καρδιά τους για να νιώσουν το μεγαλείο του. Είναι γλυκύς. Δεν τον αλλάζω με τίποτα. Μια ζωή τον παρακαλώ να με αξιώσει κι' εγώ να χύσω το αίμα μου γι' Αυτόν. Κοιμάμαι τόσο αμέριμνα, όπως το πουλί στο αγκάθι και τα ρυθμίζει όλα Αυτός' καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο».

Είχε εξ' ολοκλήρου εμπιστοσύνη στο Θεό, όπως ένα μικρό παιδί. Εξομολογείτο δε με τέτοια καθαρότητα και ειλικρίνεια, που δεν την συναντάμε ούτε και στα μικρά παιδάκια. Όταν επήγαμε μια φορά να συναντήσουμε τον πατέρα Φιλόθεο Ζερβάκο (με τον πατέρα Δημήτριο) (πήγαμε 2 φορές και ήρθε ο πατήρ Φιλόθεος 2 φορές στο χωριό και συλλειτούργησαν), του λέει ο πατήρ Φιλόθεος.

«Είσαι ασθενής. Γιατί έκανες τόσο κόπο και ήρθες μέχρις εδώ; (στην Πάρο)»

«Εγώ είμαι ο τελευταίος και ο αμαρτωλός» είπε ο πατήρ Φιλόθεος.

«Τα Τρίκαλα έχουν καλούς πατέρες και άξιους».

«Ήρθα όχι μόνος μου. Με έφερε ο Θεός. Ήρθα να ξεπλύνω και να ξεκαθαρίσω την ψυχή μου».

Όταν δε εξομολογείτο ήταν σαν άγγελος. Η χαρά ήταν ζωγραφισμένη και έκδηλος στο πρόσωπο του.

«Τέτοια καθαρή και τελεία εξομολόγηση δεν συνήντησα στα 70 χρόνια που εξομολογώ», είπε ο π. Ζερβάκος. Υπήρξε ένας ζων άγιος.

Εις δε το βιβλίο του πατρός Δημητρίου Γκαγκαστάθη, το οποίον προλογίζει ο πατήρ Φιλόθεος (στο τέλος γράφει και ο καθηγούμενος της Ι. Μ. Σίμωνος Πέτρας, πατήρ Αιμιλιανός), ο οποίος τον έζησε από κοντά και ξέρει πολλές εμπειρίες θαυμαστές τον αποκαλεί «ο άγιος παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθης».

Όταν τον ρωτήσαμε, «γιατί Γέροντα αρχίζετε έτσι τον πρόλογο;» απάντησε.

«Διότι, παιδί μου, είναι άγιος. Όταν μου είπαν για την κοίμηση του, άρχισα να προσεύχομαι και να νηστεύω και να ζητώ απ’ τον Θεό να με πληροφορήσει εις ποίαν κατάσταση βρίσκεται. Και κατόπιν από ημέρες μου έδειξε τη δόξα στην οποία ευρίσκεται. Πρόκειται περί αγίου».

Και κάτι για τον π. Φιλόθεο, μια και μιλάμε γι’ αυτόν. Στην κοίμηση του πατρός Φιλόθεου μια οικογένεια δικαστικών, είπε στον πατέρα Πορφύριο: «εκοιμήθη ο πατήρ Φιλόθεος». Εκείνος τους είπε: «να πάτε, κι’ εγώ απ’ εδώ θα παρακολουθήσω τη νεκρώσιμο ακολουθία. Η Εκκλησία μας απέκτησε ακόμα ένα άγιο λείψανο».

Γυρίζοντας εμείς από την κηδεία, μεσάνυκτα, πήγαμε στον πατέρα Πορφύριο. Ήταν η ώρα 2 μετά τα μεσάνυκτα. Μόλις πήγαμε είπε: «ο παπα-Δημήτρης είναι άγιος άνθρωπος κι’ ας μην πέρασαν πολλά χρόνια. Δεν έχει σχέση. Η αγιότης δεν γίνεται από τα πολλά χρόνια. Για μας τους αδυνάτους αργεί η Εκκλησία. Να φροντίσετε να γίνει επίσημα πλέον, για όλη την Ορθοδοξία η ανακομιδή των λειψάνων του».

Οι άνθρωποι του Θεού που γνώρισαν τον π. Δημήτριο τον θεωρούσαν ως σύγχρονο ζώντα άγιο. Μεταξύ αυτών των προσωπικοτήτων που σήμερα λάμπουν στο χώρο της Ορθοδοξίας με την ακτινοβόλο κατά Θεόν πολιτεία τους υπήρξε και ο π.

Αμφιλόχιος της Πάτμου, που είχε και αλληλογραφία με τον παπα-Δημήτρη.

Θεωρούσαν άγιο τον π. Γκαγκαστάθη οι: πατήρ Εφραίμ ο Κατουνακιώτης, ο πατήρ Γεώργιος Καψάνης της Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου ο ηγούμενος, ο ηγούμενος επίσης Αιμιλιανός και άλλοι σεβαστοί της Ορθοδοξίας σύγχρονοι πατέρες.

...Ο παπα-Δημήτρης είχε το χάρισμα της ζώσης πίστεως, το χάρισμα της υπομονής, της ταπεινώσεως, της αγάπης και έφερνε αποτελέσματα. Όταν πάρεις την αγάπη του Χριστού μέσα σου είναι σαν να παίρνεις την μητέρα όλων των αρετών, γεγονός που δεν το είχαν οι μεγαλύτεροι όλου του κόσμου σοφοί.

Να σας πω ένα περιστατικό, απ' τα πολλά. Δεν θα αναφέρω δικά μου περιστατικά, γιατί θα πρέπει να αναφέρω κάποιων άλλων προσώπων, σεβαστών και γνωστών, που έχω σύνδεσμο μαζί τους. Ο ένας εκοιμήθη, ήτο διευθυντής τελωνείου, ευλαβέστατος, σοφότατος, πνευματικοπαίδι του παπα-Δημήτρη και του πατρός Φιλόθεου, ονόματι Αθανάσιος Μουρμούρης. Περνούσε μια σκληρή δοκιμασία, δηλαδή μια συκοφαντία, που αν μπορούσε να βγει θα βρισκόταν στις φυλακές. Έπεσε στο Θεό και τους δύο αυτούς ανθρώπους.

«Μη στενοχωριέσαι, του είπε ο π. Δημήτριος. Ησύχασε, έχει ο Θεός τρόπους. Εμείς το καθήκον μας. Διά της προσευχής, θα δοθεί απάντηση». Η απάντηση θα διδόταν μετά από ένα μήνα στο δικαστήριο. Ο παπα-Δημήτρης έπεσε σε προσευχή. Ήξερε το αποτέλεσμα εκ των προτέρων. Κι' έγινε, όπως το είπε ο παπα-Δημήτρης.

Ένα άλλο πρόσωπο που ζει ακόμη, ήταν έπαρχος στο Σιδηρόκαστρο, ονόματι Γεώργιος Σαϊδίνης. Εχρημάτισε διευθυντής του Υπουργείου Εσωτερικών. Επέρασε μια μεγάλη δοκιμασία επί στρατιωτικής κυβερνήσεως. Πήρε δυσμενή μετάθεση στα Χανιά και στη Σπάρτη. Πήγε δεξιά-αριστερά και δεν πήρε τις προαγωγές του. Έκανε προσφυγή στο Συμβούλιο Επικρατείας. Ο παπα-Δημήτρης βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο της ζωής του. Δοκιμάσθηκε με τον καρκίνο. Στέλνει γράμμα στο Γέροντα και του λέει: «αυτό το πρόβλημα έχω, τί να κάνω». Πέφτει στην προσευχή ο Γέροντας. Είχε δικό του τρόπο. Μόλις είχε κατάνυξη, έπαιρνε την απάντηση. Ήταν αυτό σίγουρο. Δεν άλλαζε με τίποτα. Ήταν σαν να το προϋπέγραφε ο Θεός και του το φανέρωνε. Του λέει: «θα τα πάρεις όλα μαζεμένα. Θα πέσουν στο κενό οι μέχρι τώρα διαβολές και θα σου πει ο Πρόεδρος του Αρείου Πάγου αυτά και αυτά τα πράγματα».

Ο παπα-Δημήτρης ήταν με πυρετό και βαριά άρρωστος. Έγινε η προσφυγή και είδε ο κύριος Σαϊδίνης τον π. Δημήτριο πίσω από τον Πρόεδρο του Αρείου Πάγου να του λέει τα λόγια αυτά που είχε γράψει στο γράμμα. Και κατόπιν τον προήγαγαν και τον έκαναν Διευθυντή του Υπουργείου Εσωτερικών.

…Η γνωριμία μας υπήρξε όντως δάκτυλος Θεού. Βγάζαμε ένα περιοδικό τότε, τον Άγιο Νεκτάριο, και ο παπα-Δημήτρης είχε πάει στη Μητρόπολη. Εκεί στη Μητρόπολη του λέει ένας κληρικός: «Εσύ αγαπάς τον άγιο Νεκτάριο, δεν το παίρνεις; Έχει καλά πράγματα».

«Μόλις το πήρα», λέει, «κατάλαβα ότι έχετε αγώνα και έχετε δυσκολίες και είπα: παπα-Δημήτρη, να κηρύξεις δεν ξέρεις, να γράψεις δεν ξέρεις, γιατί είσαι αγράμματος και πέφτεις όξω. Να προσευχηθείς δεν ξέρεις». Και μας γράφει ένα γράμμα και μας λέει: «παιδιά μου να με συγχωράτε. Θέλω κι’ εγώ μια χάρη. Να μου δώκετε τα ονόματα σας, γιατί εγώ θα τα μνημονεύω, και αισθάνομαι χαρά Θεού, ευλογία Κυρίου, κάτι που δεν περιγράφεται. Μεγάλη υπόθεση».

…Κάποτε πήγαμε με ένα πούλμαν από τη Θεσσαλονίκη σε διάφορα προσκυνήματα αλλά και στον Άγιο Νεκτάριο. Έκανε την ακολουθία του με πολλή κατάνυξη. Τότε του είπαμε: δεν φεύγουμε εάν δεν μας πεις λόγο Θεού. Αντέδρασε ως εξής: «Είμαι αγράμματος, δυσκολεύομαι, δεν ξέρω». Εκοκκίνησε. «Άμα θέλεις διώξε μας». Ανοιξε το στόμα του και πέρασαν ώρες και μιλούσε. Κανείς δεν είπε, φτάνει. Μία ώρα; δύο ώρες; τρεις ώρες; κουραστήκαμε; Όλοι ήμασταν αποσβολωμένοι. Κι’ αυτός μέσα στην κατάνυξη, μέσα στο δάκρυ. «Ζωντανή η θρησκεία μας παιδιά μου. Την βλέπετε αυτή την άγια Τράπεζα; Όταν λειτουργώ γεμίζει άρωμα. Ούτε το εκκλησίασμα το αισθάνεται. Έφερα εδώ τον πατέρα Φιλόθεο, έφερα τον τάδε και μου είπαν: «τούτο είναι ειδικό χάρισμα για τους διωγμούς που πέρασες για το όνομα του Χριστού, για να σε παρηγορεί. Και όντας έρχομαι εδώ, μεθάω παιδιά μου. Δεν ξέρω τί γίνεται. Ούτε ξέρω εάν έκανα τη λειτουργία. Γι’ αυτό με συγχωρνάτε. Δεν περιγράφεται. Ό,τι αντικείμενο βάζω στην Αγία Τράπεζα, όχι αλλού, γεμίζει άρωμα. Ξέρετε, παιδιά μου, το αισθάνομαι στο «τά Σά εκ των Σών» ή «στό “Αξιον εστί». Τότε κατέρχεται η χάρις. Ούλλο τον κόσμο να σου δώσουν δεν τον θεωρείς τίποτας».

«Μια άλλη φορά ήμουν μέσα στα βουνά διωγμένος; ταλαιπωρημένος. Με κυνηγούσανε για να με σκοτώσουν. Με πήρε ο Ζέρβας. Με εγκατέλειψαν. Παπά άνθρωπο, δεν τον θέλανε. Αλλά ο Θεός δεν με εγκατέλειψε και βρέθηκα σε ένα μέρος, γεμάτο ομίχλη, κι’ ο ποταμός πλημμυρισμένος. Δεν μπορούσα να περάσω απέναντι, έκλαιγα σαν μικρό παιδί και έλεγα: «Θεέ μου ή βγάλε με ή πάρε με. Κινδυνεύω, πείνα, ψείρα…» «Εκεί που προσευχόμουν έρχεται ένας νεαρός μ’ ένα

άλογο και σαν συνήλθα είδα ότι ήμουν στην απέναντι πλευρά του ποταμού. Λέω, τί συνέβηκε σε μένα τον αμαρτωλό; Δοξολόγησα τον Κύριο, κι' έψαχνα τον ευεργέτη. Ένα βράδυ παρουσιάζεται ένας νέος και μου λέει: «παπα-Δημήτρη, με ξέχασες». «Όχι παιδί μου, εγώ ψάχνω τον ευεργέτη μου». «Είμαι ο Γεώργιος. Θυμάσαι το 19... τάδε, στο τάδε μέρος που έκλαιγες κλπ. Ποιος σε έσωσε; Δεν ξέρω. Ψάχνω. Εγώ σε έσωσα και δεν ήρθες ούτε μια φορά να λειτουργήσεις το εξωκκλήσι. Ξυπνάω, κτυπώ την καμπάνα του χωριού, μαζεύω το χωριό, νηστεύουμε και πάμε στο μέρος αυτό. Αυτό το μέρος είχε θαύμα. Ένα δέντρο είχε, ένα κλωνάρι ξερό και στη γιορτή του έτρεχε νερό. Μόνο στη γιορτή του. Και το παίρναμε για αγιασμό. Μετά, επειδή ο κόσμος ήταν αμαρτωλός σταμάτησε το θαύμα. Διότι το θαύμα θέλει πίστη.

Όντας επήγα εγώ κι' έκαμα την Ακολουθία, δηλαδή, το πρωί στη Λειτουργία, είπα στους χωρικούς: «τί λέτε, είναι ο άγιος Γεώργιος εδώ ή δεν είναι; Ζει ο Θεός και βασιλεύει και τον κόσμο προστατεύει; Ελάτε όλοι εδώ. Μαζεύτηκαν. Άη Γιώργη, δεν το κάνω από απιστία, ούτε από περιέργεια, το κάνω για να δυναμώσω την πίστη. Θέλω να 'ρθείς να παρουσιαστείς, δηλαδή, να κινήσεις το ξερό ξύλο για να ρίξεις τον αγιασμό όπως παλιά. Εκεί, λοιπόν, που προσευχόμουν, άρχισε να τρέχει λίγο λίγο το νερό. Δεν ευχαριστιόμουν, ήθελα περισσότερο, κι' έγινα ενοχλητικός. Θέλω πιο πολύ' και έπεσε, όπως γέμιζαν τα μπουκάλια, βραχήκαν. Αυτή είναι η πίστη μας. Ζωντανή».